

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξαετηρικὸν 2 1/2, πάντως
[Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκάμηθια φύλλα ἐπίσης δραχμ. 2.]

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἡμερησίως, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὀριανόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΜΒΟΛΗ ΠΡΟΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῶν 30. Ἐξέμνητος
δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αὐθόρτη φράσις διατίμη. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ Ἑλλῶν 4ν γένει
τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀγαλόμενοι.

ἩΚΙΔΙΩΘΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΩΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οὐοῦδήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐβραϊδοῦ ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 22

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέαν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάποτε εἶχε ζή-
σιν ἀκεῖ, ἢ θὰ εἶχε καθορθώσει γὰ γυ-
ριστὸν στοὺς ὁμοίους του, ἢ θὰ εἶχε πε-
θάνει στὴν ἐρημιά...

Τὰ παιδιά κατακουκινήθησαν.

Τώρα παρατηροῦσαν καὶ τὰ κινή-
ματα τοῦ Πιστοῦ, ποὺ φαινόταν ὡς
νὰ παρακολουθοῦσε κάποια
ἰχνη ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει.
Ἐστῆγε ταυτιά του, κουνού-
σε τὴν οὐρά του κι' ἔχωνε
τὴ μύτη του στοὺς θάμνους,
ὡς νὰ γὰ ζητοῦσε.

— Κοιτάξετε, παιδιά, τὸν
Πιστό! εἶπε ὁ Σέρβης.

— Κάτι μυρίστηκε, εἶπε
ὁ Δόνιφαν πλησιάζοντας τὸν
σκύλο.

Αὐτὸς εἶχε σταθεῖ μὲ τὸ
ἓνα του πόδι μετέωρο καὶ τὸ
στόμα ἀνοιχτό. Καὶ ξαφνι-
κά, ἔβρησε ὡς κάτι δέντρα
ποὺ ἦταν ἐκεῖ στὴ βάση τῆς
ἀπόκρημνης ὄχθης, πρὸς τὸ
μέρος τῆς λίμνης.

Ὁ Μπριάν κι' αἱ σύντρο-
φοί του τὸν ἀκολούθησαν καὶ
ὡς λίγο στάθηκαν μπροστὰ
ὡς μιὰ γέριχη βαλανιδιά, ποὺ
στὴ φλούδα τῆς ἦταν χα-
ραγμένα δύο γράμματα καὶ
μιὰ χρονολογία, ἔτσι:

Φ. Β.

1807

Πολλὴν ὥρα ἔμειναν ἀφω-
νοὶ κι' ἀκίνητοι μπροστὰ σ'
αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή, καὶ θά-
μναν ἀκόμη, ἂν ὁ Πιστός,
ἐξακολουθώντας τὴν ἀναζή-
τησή του, δὲν ἔστρεψε τὴ γω-
νία τῶν βράχων.

— Ἐδῶ, Πιστό! τοῦ φώ-
ναξε ὁ Μπριάν.

Ἀλλὰ ὁ σκύλος δὲν ἐγύ-
ριζε. Καὶ ὡς λίγο τὸν ἀκου-

σαν νὰ γαυγίσει ἐπιμονα καὶ ζωηρά.
— Τὸ νοῦ φας, παιδιά! εἶπε ὁ
Μπριάν. Νὰ μὴ χωριστοῦμε! Τὰ μάτια
σας τέσσερα!

Ποῖος ξέρε; μῆπως ὁ Πιστός ἀνακά-
λυψε κανένα στίφος ἀπὸ ἰθαγενεῖς, ποὺ
ἢ παρουσία τους δὲν θὰ ἦταν καθόλου
ἐπιθυμητή, ἂν μάλιστα ἦταν ἀγριοὶ
Ἴνδοι, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀφάνιζαν τὶς
πεδιάδες τῆς Νοτιοαμερικῆς.

Ἐτοίμασαν λοιπὸν τὰ ἄκρα τους, πη-

ραν στὰ χέρια τὰ περιστροφὰ κι' ἤ-
ταν ἔτοιμοι ν' ἀμυνθοῦν.

Προφυλακτικὰ, προχώρησαν κι' ἔ-
στρεψαν τὴ γωνία τῶν βράχων. Ὑστερ'
ἀπὸ εἰκοσι βήματα, ὁ Δόνιφαν ἐσκύφη
καὶ σήκωσε ἀπὸ χάμω ἓνα πρᾶγμα.

Ἦταν ἀξίνα, ποὺ τὸ χερσὸλί τῆς,
σάπιο, μόλις κρατιόταν. Ἀλλὰ, εἶτε
ἀμερικανική, εἶτε ἐυρωπαϊκή, ἢ ἀξίνα
αὐτὴ δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ βάνουσα ἐκείνα
ἔργαλειὰ ποὺ κατασκευάζουσιν οἱ ἀγριοὶ

τῆς Πολυνησίας. Σκουρια-
σμένη κι' αὐτὴ ὡς τὸν κρι-
κο τοῦ πλοιαρίου, ἀπὸ πολ-
λὰ βέβαια χρόνια θὰ βρισκό-
ταν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐκεῖ κοντὰ φαινόταν καὶ
κάποια ἰχνη χειρῶν, αὐ-
λακὰς ἀπὸ ἀροτρο ἀκανόνι-
στοι κι' ἓνα κηπάκι παρα-
μελημένο.

Ἄξαφνα ἀκούσθηκε ἓνα
γαόγισμα θλιβερό κι' ὁ Πι-
στός παρουσιάσθηκε ταραγ-
μένος. Στριφογύριξε. Ἐτρέχε
μπροστὰ στοὺς μικροὺς του
κυρίους καὶ κοίταξε ὡς νὰ
τοὺς προσκαλοῦσε νὰ τὸν ἀ-
κολουθήσουν.

— Κάτι περίεργο θὰ εἶ-
ναι, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε,
εἶπε ὁ Οὐίλλοξ.

Δέκα βήματα πρὸ πέρα, ὁ
σκύλος στάθηκε μπροστὰ ὡς
κάτι θάμνους καὶ δένδρακια,
ποὺ οἱ κλάδοι τους περι-
πλέκονταν στὴ βάση τῆς ἀ-
πόκρημνης ὄχθης κι' ἐσκέ-
παζαν ἓνα μέρος τῆς.

Ὁ Μπριάν παραμέρισε
τοὺς θάμνους κι' ἀνακάλυψε
μικρὸ ἀνοιγμά.

— Νᾶναι σπηλιά; ἔκαμε
ὀπισθοχωρώντας.

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ
Δόνιφαν: μὰ τί νὰ εἶναι μέ-
σα στὴ σπηλιά;

— Τώρα θὰ ἴδοῦμε, εἶπε

«Ὁ Μπριάν ἀναψὲ ἓνα μάτσο ἔσπρόχορτα». (Σελ. 178, στ. α').

δ Μπριάν. Και με το σκεπάρνι του, έκοψε τους κλάδους που εμπόδιζαν την είσοδο.

Ακροάσθηκαν απέξω, με κανένα κρότο δεν άκουσαν μέσα από τη σπηλιά. Ο Σέρβης έτοιμάστηκε να μπη πρώτος. Αλλά ο Μπριάν τον έκραττησε:

— Στάσου να ιδούμε τι θα κάμω ο Πιστός.

Ο σκύλος εξακολουθούσε να ουρλιάζει πένθιμα. Αν στη σπηλιά ήταν κρυμμένο οποιοδήποτε ζωντανό, δεν θάβγαινε τώρα;

Επειδή όμως κι' ο άερας έχει μέσα μπορούσε ναταν μολυσμένος και θανατηφόρος, ο Μπριάν άναψε ένα μάτσο ξερόχορτα και το πέταξε στην σπηλιά. Τα χόρτα σκορπίσθηκαν τότε στο έδαφος κι' ανάλαμψαν ζωηρά. Αρχ ο άερας είχε αρκετό όξυγόνο κι' άφοβα μπορούσε κανείς να τον αναπνεύσει.

— Να μπούμε; ρώτησε ο Ούλλκος.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Δόνιφαν.

— Μά σταθήτε πρώτα να σας φέξω, είπε ο Μπριάν.

Κι' έκοψε από ένα πεύκο ένα ρητινώδη κλώνο, τον άναψε οα διεί και εισχώρησε πρώτος στη σπηλιά, ακολουθούμενος κι' από τους άλλους.

Στην είσοδο, η σπηλιά είχε ύψος πέντε πόδια και πλάτος δυό. Αλλά άμέσως πλάταινε, σχηματίζοντας κοίλωμα ως δέκα πόδια ψηλό και πλατύ ως είκοσι. Το έδαφος ήταν στρωμένο με άμμο ξερή και λεπτότατο.

Μπαίνοντας, ο Ούλλκος σκόνταφε σ' ένα ξύλινο κάθισμα που ήταν κοντά σ' ένα τραπέζι. Απάνω στο τραπέζι αυτό, φαινόταν μερικά οικιακά σκεύη, — μιá πήλινη στάμνα, δυό-τρία μεγάλα κοχύλια που χρησίμευαν βέβαια για πιάτα, ένα μαχαίρι κατασκευασμένο και φαγωμένο, δυό τρία άγκιστρια κι' ένα ποτήρι τενεκεδέσιο, άδειαν σάν τη στάμνα. Στην άλλη πλευρά, ήταν ένα χονδροειδέστατο ξύλινο κιβώτιο, γεμάτο κουρέλια από ρουχα κι' ένα κρεβάτι με κουβέρτα μάλλινη παλιά.

Όσο η σπηλιά αυτή ήταν κάποτε κατοικία ανθρώπου. Αλλά πότε και τίνος; Κι' ο κάτοικος βρισκόταν ίσως σε καμιάν άκρη της σπηλιάς νεκρός;

Κοντά στο κρεβάτι, σε άλλο σκαμνί, ήταν έν' άλλο ποτήρι κι' ένα σαμάνι ξύλινο. Ίχνος κερνού δδ φαινόταν στο σαμάνι αυτό μόνο ένα κομμάτι φυτίλι άπανθρακωμένο.

Τα παιδιά υποχώρησαν έντρομα, με την ύποψια πως κάτω απ' το σκεπασμχ του κρεβατιού μπορούσε ναταν κανένα πτώμα.

Ο Μπριάν, κατανικώντας την άηδία, σήκωσε το σκεπασμα. Αλλά το κρεβάτι ήταν άδεια.

Σε λίγο τα παιδιά βγήκαν κατα-

συχινημένα και βρήκαν τον Πιστό που δεν θέλησε να μπη στη σπηλιά, παρά γύριζε απέξω κι' εξακολουθούσε να κλαίει και να θρηνη.

Καθώς κατέβαιναν την δχθη του ποταμού, στάθηκαν διαμιάς, άφοδ είχαν κάμει είκοσι βήματα. Συναίσθημα φρίκης έδέσμευσε τα πόδια τους.

Έκει ανάμεσα στις ρίζες μιās βελανιδιάς, κειτόταν ένας άνθρωπος σκελετός, η μάλλον τα λείψανά του. Όσοι και πήγε και πέθανε ά άγνωστος άνθρωπος, δ δυστυχισμένος κάτοικος της σπηλιάς...

(Ακολουθεί)

Μεταφρ Η. Ι. Φ. και Γρ. Η.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Στη ράχη του άετού.

Τετάρτη, 15 Απριλίου.

Ο άετός πετούσε χωρίς διακοπή προς τον βοριά, ως που άπεμακρύνθη κι άρκετά από την Στοκχόλμη. Ύστερα κατέβηκε σ' ένα λόφο και άρχισε να γλείφει το νύχι του με το όποιο κρατούσε πρώτα τον μικρό.

Μόλις όμως αυτός ένοιωσε τον έαυτό του ελεύθερο, άρχισε να τρέχει κατά την πόλη μ' έλη τη γρηγοράδα των ποδιών του. Τότε έκανε ο άετός ένα μεγάλο πήδημα, άρπαξε τον μικρό και έβαλε τα νύχια άπάνω του.

— Θέλεις να γυρίσης πίσω στη φυλακή; τον ρώτησε.

— Μά τί θέλεις επιτέλους από μένα; Έχω δικαίωμα, μου φαίνεται, να πάω όπου θέλω! φώναξε ο Νίλς και προσπάθησε να ελευθερωθή.

Και πάλι όμως τον άρπαξε ο Γόργης ανάμεσα στα δονατά του νύχια και τον σήκωσε ψηλά.

Άρχισε να πετά με τον μικρό πάνω από το Ουππλαντ και δεν σταμάτησε ως που έφθασε στον μεγάλο καταρράκτη. Και τότε κατέβηκε σε μιá πέτρα που βρισκόταν στη μέση του χειμάρρου, άκριβώς κάτω από τον καταρράκτη που άφριζε, κι' άρρησε ελεύθερο τον αιχμάλωτό του.

Ο Νίλς είδε τότε ότι του ήταν έντελώς άδύνατο να ξεφύγει απ' εκεί. Από πάνω έπεφτε το δρυμητικό νερό του καταρράκτη και γύρω από τη πέτρα έβραζε και κυλιόταν με φοβερό θόρυβο. Ούμως πολύ που άναγκαζόταν έτσι να παραβή το λόγο του Πίρρισε την πλάτη στο Γόργη και δειπνε λέξη.

Ο Γόργης όμως, σάν είδε πως ο μικρός δεν μπορούσε πιά να του φύγει, άρχισε να του διηγείται πως τον άνηστησε η Άκκα και πως τώρα τα ειχαλάσει με την ψυχομάννα του.

— Και τώρα θά καταλαβαίνεις πως, μικρέ μου, είπες, γιατί θέλω να σε ξαναπάω στις άγριόχηνες. Έχω ακούσει πόσο σε αγαπά και σε άκοιλι ή Άκκα, και γι' αυτό ήθελα να σε παρακαλούσα να μεσίτευς έσθ για να γίνη ειρήνη μεταξύ μας.

Μόλις ο Νίλς άκουσε ότι ο άετός δεν τον είχε πάρει μαζί του μόνον άπό πείσμα, άλλαξε άμέσως έκφραση.

— Θα σε βοηθούσα με πολύ μεγάλη εδχαρίστηση, είπες, αλλά είμαι άεμένος με την ύπόσχεσή μου.

Και τότε του διηγήθηκε κι' αυτή με τη σειρά του πως τον είχαν πιάσει αιχμάλωτο και πως ο Κλέμεντ Λάρσεν είχε φύγει από το Σκάνσεν χωρίς να τον λύση απ' την ύπόσχεσή του.

Ο άετός όμως δεν ήθελε με κανέναν

τρόπο να εγκαταλείψη το σχέδιό του. — Άκουσε, Νίλς, είπες. Οι φτερούγες μου είναι άρκετά δυνατές ώστε να με πάνε όπου κι' αν θέλης, και τα μάτια μου ξετριπώνουν κάθε τι που θά ήθελες να δής. Περιγράφέ μου μόνο τον άνθρωπο που σε κρατούσε αιχμάλωτο και θά προσπαθήσω να τον βρω και να σε πάω σ' αυτόν.

Επειτα πιά είναι δική σου δουλειά να κουβεντιάσης μαζί του και να τον καταφέρης να σου δώσει πίσω το λόγο σου. Το σχέδιο αυτό άρεσε στον Νίλς.

— Ναι, ναι, Γόργη, είπες το βλέπει κανείς άμέσως τί έξυπνο πουλί ήταν η ψυχομάννα σου.

Κι' έπειτα περιγράψε στον άετό τον Κλέμεντ Λάρσεν και πρόσθεσε ότι στο Σκάνσεν είχε άκούσει πως ήταν απ' το Καλιγιγκενλαντ.

— Θα φάξουμε σ' όλο το Καλιγιγκενλαντ απ' άκρη σ' άκρη, φώναξε ο άετός. Άβριο κιόλας, προτού να βρω δάση, θά έχουμε βρει τον Κλέμεντ Λάρσεν.

— Μου ύπόσχεσαι περισσότερα απ' όσα μπορείς να κάνης, Γόργη, είπες ο Νίλς.

— Και τί άετός θά ήμουν αν δεν κατάφερνα να κάνω ένα τόσο μικρό πράγμα, είπες ο Γόργης.

Όταν ο Νίλς κι' ο άετός έφυγαν απ' τον καταρράκτη, είχαν γίνει οι δυό τους οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου κι' ο μικρός τώρα καθόταν καθυλεικευτά πάνω στη ράχη του Γόργη κι' έδλεπε όλα τα όρατα μέρη που περνούσαν.

Αφού ο Γόργης τράβηξε κάμποσο κατά τα βορεινά, κατέβηκε έπειτα και στάθηκε στην κορυφή ενός γυμνού βράχου και, όταν ο Νίλς πήδησε απ' τη ράχη του, του είπες:

— Έδώ στο δάσος, έχει ένα σωρό όρατα πράγματα για να φας, κι' εγώ ίδιος δεν θά καταλάβω πως ξαναπήρα την ελευθερία μου αν δεν βγω πρώτα στο κυνήγι. Δεν πιστεύω να φοβηθής αν σ' αφήσω για λίγο μοναχόν;

— Ω, όχι βέβαια, είπες ο Νίλς. Πέταξε έσθ.

— Μπορείς να πάς όπου σου άρέσει, και μόνο με το ήλιοσασίλεμα να βραιοσαι: έδω, είπες ο άετός κι' ύστερα έφυγε.

Ο Νίλς έμεινε μόνος κι' έρημος μόλις τον άφησε ο Γόργης, και κοίταξε γύρω του τη γυμνή πλαγιά του βουνού και τα μεγάλα δάση που ξεχώριζαν μακριά. Δεν είχε όμως καθήσει πολλήν ώρα, όταν άκουσε τραγούδια να έρχονται από το δάσος και είδε να ξεχωρίζουν ανάμεσα στα δένδρα πολύχρωμα φορέματα. Σε λίγο, απ' την άκρη του δάσους, ξεπήδησε ένα μεγάλο πλήθος απ' ανθρώπους που εί-

χαν μιá μεγάλη σημαία έμπρός και προχωρούσαν προς το μέρος που βρισκόταν ο Νίλς. Έπειτα όλη η έρημη πλαγιά γέμισε χαρούμενες φωνές και ζωή και κίνηση, και όλη εκείνη την ήμερα ο Νίλς είδε τόσα πράγμα-

τα, που δεν βαρέθηκε ούτε μιá στιγμή. Αλλά τί ήταν αυτή η γιορτή; Στην πλατεία πλαγιά που καθόταν τώρα ο Νίλς, είχε πιάσει μιá μεγάλη φωτιά πριν από δέκα χρόνια. (Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ.]

ΚΑ'

Η Μαριώ δεν είχε καμμιá άμφιβολία: Το κατορθωμα ήταν της Ρήνας και της Μαρίνας. Αυτές οι περιφημες ράφτρες είχαν κόψει και ράψει τα γαιδουρινά αυτιά για τη σκούφια της!

— Άχ, ο Θεός τις φώτισε και ξεκουμπίστηκαν να φύγουν από το σπίτι, — έλεγε λαχανιάζοντας απ' το κακό της η ύπηρέτρια, — γιατί αν τις έβρισκα τώρα έδω... θά τις κορμνούσα άνάποδα!

Λέγοντας αυτά, έβγαλε τα ρούχα του δρόμου και πήρε να φορέση την πο-

διά της δουλειάς. Ο νύχις της όμως ήταν δλος στη Ρήνα και στη Μαρίνα, για το ρεζιλίκι που την έκαναν να πάθη. Έτσι, άφησημένη, η Μαριώ δεν πολυπροσέξε την ποδιά της. Την έβαλε μόνο δίπως - δίπως κι' έκαμε να δέση τα κορδόνια της.

Αλλά τα κορδόνια αυτά της φάνηκαν κάπως μακριά... Έξωσε λοιπόν άλλη μιá φορά τη μέση της. Μά πάλι της φάνηκαν μακριά. Και ξαναξάστηκε. Έπειτα πάλι. Γιατί τα κορδόνια της ποδιάς δεν είχαν τελειομό! Και ζωνόταν η χοντρή Μαριώ, ζωνόταν, στριφογύριζε, ζωνόταν, στριφογύριζε, ως που έγινε πακέτο, και κατακουρασμένη, καταίδρωμένη, ξεπνεασμένη, έπεσε στο σαμνί μ' ένα μεγάλο: Ούφ!...

Είναι άνάγκη τώρα να σας πώ, πως και τ'άτέλειστα κορδόνια της ποδιάς ήταν κατορθωμα της Ρήνας και της Μαρίνας;

Μόνο που απ' τα ραφτικά τους κατορθώματα αυτό ήταν το τελευταίο.

Έκαμαν όμως κι' άλλα πολλά...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΩ

ΡΟΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΓΥΡΩ ΣΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΒΕΡΝ

Αγαπητοί μου,

ΥΤΟΝ τον καιρο, και στη Γαλλία και παντού, μελοούν πολύ για τον αγαπημένο σας συγγραφέα: Η πατρίδα του, μαζί μ' ελο τον πολιτισμένο κόσμο...

Ήταν, αλήθεια, ένας ποιητής, ένας δημιουργός ο Ιούλιος Βέρν, όπως είναι οι μεγάλοι μυθιστοριογράφοι; Ή ένας κοινός, διασκεδαστικός και διδακτικός συγγραφέας για τη νεολαία...

ητής εμπνευσμένος από την Έπιστήμη. Η κυρία Άλλόττα de la Fuye σάς διηγήθηκε με λίγα λόγια τη ζωή του. Γεννήθηκε στη Νάντη. Μικρός, δουλίμασε να το σκάσει από το πατρικό του σπίτι...

φράγκα, δηλαδή 10,000 για το κάθε έργο. «Μυθόδης» τιμή για την εποχή εκείνη! Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Η επιτυχία των μυθιστορημάτων του Ιούλιου Βέρν ήταν τόσο μεγάλη...

Σας αποψέζωμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστορημα από Vrignault και Valdor

Συνέχεια από το προηγούμενο — Καλά λοιπόν, άσε τώρα την κουβέντα. Άκουσε μοναχά τι θα σου πω: Άν τ' αγαπάς το κοριτσάκι, κρύψε το στα κατάβραθα της γης...

κοριτσάκι; ρώτησε τάχα με αδιαφορία. Ο βαρκάρης θυμόταν πολύ καλά τον «κακόν άνθρωπο». Άμέσως επέλασε μια ιστορία. Είπε ότι η μικρούλα αρρώστησε, ότι ο άερας της πολιτείας δεν τη σήκωσε και την έστειλαν πάλι στο χωριό...

θέρωνε κι' αυτή και θα την έβγαζ' έξω στον ήλιο και στη χαρά, αφού σκότωνε τον «κακόν άνθρωπο». Πιόχαρούμενος ήταν οι ώρες που ο μικρός Τζός έρχόταν να τη βλέπει...

Ο σέρ Ρόναλδ έφυγε σκεπτικός. (Σελ. 181, στ. α.)

χαν φυλακίσει κι' εκλείωναν μέσα άλλους ανθρώπους; Στις ερωτήσεις αυτές ο Θωμάς δεν ήξερε τί ν' απαντήσει. — Που να ξέρω εγώ, μικρή μου; Είναι έτσι, γιατί είναι έτσι...

